

- **MAĮ 70 straipsnio ir 42¹ (informacijos apie sandorius pateikimas) straipsnio taikymas.**

LVAT 2020-10-28 nutartis administracinėje byloje Nr. A-1856-602/2020 (V. L.).

LVAT konstatavo, jog surinktų ir administracinėje byloje esančių įrodymų pagrindu buvo atskleista, kodėl paskola negalėjo būti pagrįstos apmokestintos ginčo pajamos. Akcentavo, jog mokesčių mokėtojai nevykdant MAĮ 42¹ straipsnyje nustatytos pareigos - pateikti mokesčių administratoriui informaciją apie sandorius, pagal kuriuos gyventojas gauna lėšų (įskaitant pasiskolintas) iš fizinių asmenų, kai per vienerius kalendorinius metus grynaisiais pinigais sumokėta suma viršija 50 000 Lt (šiuo metu 15 000 Eur), šios sutartys įrodymų leistinumą aspektu negali būti vertinamos kaip įrodymai, kuriais remiantis gali būti nustatomas pajamų gavimo faktas (žr., pvz., Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2019 m. balandžio 30 d. nutartį byloje Nr. A-626-442/2019; 2019 m. gegužės 29 d. nutartį byloje Nr. eA-1057-442/2019). MAĮ 42¹ straipsnyje yra įtvirtinta, kad tokiais sandoriais negali būti pagrindžiami gyventojų turto įsigijimo ir pajamų gavimo šaltiniai.

Plačiau apie bylą:

<http://liteko.teismai.lt/viesasprendimupaieska/tekstas.aspx?id=ae336c27-7fa1-4e03-93e9-47b2c721a8de>

- **GPM bazės nustatymas vadovaujantis MAĮ 70 straipsniu. MAĮ 42¹ straipsnio taikymas LVAT praktikoje.**

LVAT 2020-11-04 nutartis administracinėje byloje Nr. A-1878-556/2020 (J. B.).

Ginčas vyko dėl mokesčių administratoriaus sprendimo, kuriuo pareiškėjai apskaičiuotas GPM, pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, ir su juo susijusios sumos.

LVAT konstatavo, jog mokesčių administratorius pagrįstai taikė MAĮ 70 straipsnio nuostatas. Pasisakė dėl mokesčių mokėtojo pareigos nurodyti pajamų šaltinius ir pasekmių, kurios atsiranda pajamas gaunant grynaisiais pinigais.

Plačiau apie bylą:

<http://liteko.teismai.lt/viesasprendimupaieska/tekstas.aspx?id=879862c9-6095-4353-ba4a-ecfd4ed0f5f0>

- **MAĮ 70 straipsnio taikymas.**

LVAT 2020-11-11 nutartis administracinėje byloje Nr. A-2313-1062/2020 (A. S.).

Ginčas vyko dėl pareiškėjui papildomai apskaičiuoto GPM, su šiuo mokesčiu susijusių delpinigių ir baudos sumų mokesčių administratoriui konstatavus, jog pareiškėjas tikrinamuoju 2011-2014 metų laikotarpiu gavo transporto priemonių (automobilių) pardavimo pajamų, kurių GPM nustatyta tvarka nedeklaravo, nuo kurių neapskaičiavo ir nesumokėjo GPM. Nustatęs šias aplinkybes mokesčių administratorius taikė MAĮ 70 str. 1 dalies nuostatas ir mokesčius pareiškėjui apskaičiavo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, taikydamas grynosios vertės metodą.

Pareiškėjas visose ginčo nagrinėjimo stadijose teigė, jog byloje nėra neginčijamų įrodymų, jog jis pinigines lėšas panaudojo būtent 22 automobilių įsigijimui, juo labiau, kad šias transporto priemones pardavė ir gavo pardavimo pajamas. LVAT atsakydamas į šį argumentą pažymėjo, kad pareiškėjas savo poziciją grindžia iš esmės deklaratyvaus pobūdžio teiginiais. Tiek mokesčių administratoriaus sprendime, tiek MGK sprendime yra aiškiai įvardytos aplinkybės, jog pareiškėjo pateikti paskolų rašteliai bei pakvitavimai, surašyti 180 700 Eur sumai (t. y. suma, kuri nebuvo tiesiogiai pervesta ginče minimiems asmenims, o faktiškai pervesta Italijos Respublikos fiziniams ir juridiniams asmenims nurodant automobilio markę, gamybos metus) turint tikslą neatskleisti tikrųjų ūkinių operacijų turinio - lėšų pervedimo automobiliams įsigyti, ir iš to išplaukiančių pasekmių - gauti mokesstinės naudos, t. y. išvengti GPM nuo gautų transporto priemonių pardavimo pajamų mokėjimo. Teisėjų kolegija sutiko su pirmosios instancijos teismo pozicija, kad mokesčių

administratorius pagrįstai, vadovaudamasis MAĮ 69 str. 1 dalimi, konstatavo, kad pareiškėjas, surašydamas paskolos raštelius ir pakvitavimus 180 700 Eur sumai, turėjo tikslą neatskleisti tikrųjų ūkinių operacijų turinio - lėšų pervedimo automobiliams įsigyti, ir iš to išplaukiančių pasekmių - gauti mokestinės naudos, t. y. išvengti GPM nuo gautų transporto priemonių pardavimo pajamų mokėjimo, ir todėl sprenddamas pareiškėjo apmokestinimo GPM klausimą, pagrįstai į šiuos dokumentus neatsižvelgė.

Akcentavo, jog LVAT praktikoje nuosekliai laikomasi pozicijos, kad mokesčių administratorius įgyja teisę apskaičiuoti mokesčius pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą esant dviem būtinoms sąlygoms, kurių buvimas sudaro prielaidas taikyti šioje teisės normoje įtvirtintą elgesio modelį: pirma, mokėtino mokesčio dydžio negalima apskaičiuoti (nustatyti) įprastine atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta tvarka ir, antra, to padaryti (apskaičiuoti mokesčio) negalima dėl to, jog mokesčių mokėtojas nevykdo arba netinkamai vykdo savo pareigas apskaičiuoti mokesčius, bendradarbiauti su mokesčių administratoriumi, tvarkyti apskaitą, saugoti apskaitos ar kitus dokumentus (žr., pvz., Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2010 m. lapkričio 29 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A438-1542/2010; 2011 m. sausio 26 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A575-146/2011; 2012 m. lapkričio 12 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A442-1984/2012; 2013 m. balandžio 15 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A602-27/2013; 2016 m. vasario 4 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-384-442/2016). MAĮ 70 str. 1 dalies norma skirta ne tam, kad būtų nustatytas tikslus (t. y. objektyviais duomenimis paremtas) mokestinės prievolės dydis, o tam, kad būtų nustatytas mokėtinos prievolės dydis, atitinkantis protingumo bei, kiek objektyviai įmanoma, teisingumo kriterijus. Tai reiškia, kad mokesčių administratoriaus nustatytas mokėtinos prievolės dydis laikytinas pagrįstu tiek, kiek neperžengia šių įvertinimo kriterijų. Todėl tam, kad būtų paneigtas tokiu būdu nustatytas mokestinės prievolės dydis, mokesčių mokėtojas turi pateikti įrodymus, patvirtinančius, jog nurodytų įvertinimo kriterijų buvo nesilaikyta, t. y. įrodyti, kad mokesčio administratoriaus nustatytas mokestinės prievolės dydis neatitinka protingumo bei teisingumo kriterijų (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2007 m. birželio 5 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A11-603/2007; Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2020 m. balandžio 15 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-2536-968/2020).

Pažymėjo, jog mokesčių administratorius neturėjo galimybės pareiškėjo mokestinės prievolės dydžio nustatyti įprastine, atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta tvarka (pareiškėjas nepateikė automobilių pirkimo-pardavimo sutarčių), todėl pareiškėjo pardavimo pajamos pagrįstai nustatytos naudojantis byloje esančiais duomenimis (VĮ „Regitra“ pateikti duomenys, pareiškėjo sąskaitos išrašai ir kt.).

Paminėjo, jog itin artimais giminystės ryšiais susijusio asmens paaiškinimai negali būti laikomi objektyviais.

Plačiau apie bylą:

<http://liteko.teismai.lt/viesasprendimupaieska/tekstas.aspx?id=6ee2f516-2a86-4213-84b2-9ea674462fff>

- **MAĮ 70 straipsnio nuostatų taikymas. Neapskaitytos transporto priemonių pardavimo pajamos.**

LVAT 2020-11-25 nutartis administracinėje byloje Nr. eA-1924-602/2020 (N. K.).

Ginčas vyko dėl to, ar pagrįstai mokesčių administratorius konstatavo, jog pareiškėjas vykdydamas individualią veiklą pagal pažymą - variklinių transporto priemonių pardavimą, GPM įstatymo nustatyta tvarka nedeklaravo dalies gautų pajamų ir neapskaičiavo mokesčių. Ar pagrįstai konstatuota, jog pareiškėjo išlaidos viršijo pajamas.

LVAT pažymėjo, jog LVAT praktikoje laikomasi pozicijos, jog kriterijais, lemiančiais išvadą, kad mokestinės prievolės negali būti apskaičiuotos įprastine ginčo teisiniams santykiams teisės aktuose nustatyta tvarka, gali būti faktai, kad mokesčių mokėtojas ginčo pajamų teisės aktų nustatyta tvarka ir terminais nedeklaruoja, nepateikia jo teiginius dėl pajamų ir išlaidų skirtumą

sudarančių lėšų šaltinio pagrindžiančių juridinę galią turinčių dokumentų ar kitų objektyvių įrodymų (pvz., žr. Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2013 m. balandžio 15 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A602-27/2013).

Mokestiniuose ginčiuose yra nustatytos tam tikros įrodinėjimo taisyklės, kurias taikant ne visuomet gali būti vadovaujama laisvo įrodymų vertinimo principu. Mokestinio ginčo įrodinėjimo procesui, kaip ir įrodinėjimo procesui kitokiame administraciniame ginče, yra būdinga tai, kad byloje yra siekiama nustatyti objektyvią tiesą. Mokestiniame ginče taip yra įtvirtinta ir formali įrodinėjimo teorija, pagal kurią tam tikros aplinkybės įrodinėjamos įstatyme nustatytais leistiniais įrodymais. Įrodinėjimo procesas priklauso nuo mokestinio ginčo dalyko. Jeigu mokestinio ginčo dalyku yra mokesčio bazės bei mokesčio dydžio nustatymas, įrodinėjimo proceso metu paprastai yra siekiama atkurti praeityje įvykusius įvykius. Tai yra faktai, su kuriais įstatymų leidėjas sieja mokestinių pasekmių atsiradimą, dažniausiai nustato ir pareigą turėti tam tikrus dokumentus (pvz., deklaracijas). Teisės aktai nustato tokių dokumentų sudarymo tvarką bei numato tam tikrų pasekmių atsiradimą, t. y. jeigu dokumentai atitinka reikalavimus, preziumuojama, kad faktai yra įrodyti. Pavyzdžiui, MAĮ 73 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad priklausančius mokėti mokesčius mokesčių mokėtojas deklaruoja savarankiškai, išskyrus tiesiogiai atitinkamų mokesčių įstatymuose nurodytus atvejus; preziumuojama, kad mokesčio deklaracijoje nurodyti duomenys yra teisingi. Minėtuose mokesčių mokėtojo sudarytuose dokumentuose turėtų būti pateikiama informacija, kuri yra būtina pagal mokesčių teisinius santykius reglamentuojančias materialiosios teisės normas. Jeigu mokesčių mokėtojas nerealizuoja savo pareigų dėl minėtų dokumentų užpildymo arba realizuoja jas netinkamai, todėl negalima nustatyti apmokestinimui reikšmingos visos ar dalies faktinės situacijos, mokesčių administratorius nesivadovauja tikrovės neatitinkančiais dokumentais, bet atlieka mokestinį patikrinimą. Tokiu atveju, kai įrodymų, kuriais gali vadovautis mokesčių administratorius, nepakanka, papildoma įrodinėjimo priemone yra įvertinimas (MAĮ 70 straipsnis). Mokesčio apskaičiavimas pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą nelaikomas objektyvios tiesos nustatymu, bet pagal įstatymą yra laikomas pagalbiniais faktiniais duomenimis, kurių negalima nustatyti įprasto įrodinėjimo proceso metu (pvz., žr. Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2012 m. gegužės 24 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A602-1236/2012).

Atliekant mokesčių apskaičiavimą pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą objektyviai yra įmanomi tam tikri netikslumai, nes mokesčių administratorius yra priverstas vadovautis ne tiksliais, o tikėtiniais ir galimais apskaičiavimais. LVAT yra konstatavęs, kad MAĮ 70 str. 1 dalies norma yra skirta ne tam, kad būtų nustatytas tikslus (t. y. objektyviais duomenimis paremtas) mokestinės prievolės dydis, o tam, kad būtų nustatytas mokėtinios prievolės dydis, atitinkantis protingumo ir teisingumo kriterijus. Tai reiškia, kad mokesčių administratoriaus nustatytas mokėtinios prievolės dydis laikytinas pagrįstu tiek, kiek neperžengia šių vertinimo kriterijų. Tam, kad būtų paneigtas tokiu būdu nustatytas mokestinės prievolės dydis, mokesčių mokėtojas turi pateikti įrodymus, patvirtinančius, jog nurodytų įvertinimo kriterijų buvo nesilaikyta, t. y. įrodyti, kad mokesčių administratoriaus nustatytas mokestinės prievolės dydis neatitinka protingumo ir teisingumo kriterijų (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2007 m. birželio 5 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A11-603/2007; 2012 m. gruodžio 12 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A438-2491/2011; 2015 m. vasario 11 d. nutartis administracinėje byloje Nr. P-45-438/2015).

Akcentavo, jog pareiga pagrįsti į sąskaitą ar grynaisiais pinigais gautų piniginių lėšų neapmokestinimą GPM tenka asmeniui tokias pajamas gavusiam. Tai pagrindžia mokesčių mokėtojo pareiga teisės aktų nustatyta tvarka tvarkyti sąskaitą, saugoti sąskaitos dokumentus ir registrus, taip pat kitus dokumentus įtvirtinta MAĮ 40 straipsnyje ir kitose teisės normose, iš kurių kyla mokesčių mokėtojų pareiga deklaruoti ir mokėti mokesčius pagal įstatymą.

Plačiau apie bylą:

<http://liteko.teismai.lt/viesasprendimupaiaska/tekstas.aspx?id=bb68656c-f164-4325-9125-12781e9e2e51>

- **Nekilnojamojo turto pardavimo apmokestinamųjų pajamų apskaičiavimas.**

LVAT 2020-11-04 nutartis administracinėje byloje Nr. A-1764-442/2020 (A. E. R.).

LVAT sutiko su mokesčių administratoriaus išvada, jog pareiškėja apskaičiuodama nekilnojamojo turto pardavimo apmokestinamąsias pajamas į parduoto turto įsigijimo kainą nepagrįstai įtraukė išlaidas, kurių nepagrindė buhalterinės apskaitos dokumentais. LVAT pažymėjo, jog pareiga pateikti dokumentus, atitinkančius GPMĮ 19 str. 3 dalyje nustatytus reikalavimus, tenka asmeniui, kuris siekia iš pajamų, gautų pardavus nekilnojamąjį turta, atimti šio turto įsigijimo bei pardavimo išlaidas, t. y., pareiga pagrįsti išlaidas, o tuo pačiu pateikti reikiamus dokumentus, tenka asmeniui, kuris siekia sumažinti apmokestinamų pajamų dydį.

Plačiau apie bylą:

<http://liteko.teismai.lt/viesasprendimupaieska/tekstas.aspx?id=c223d8a6-012d-42f2-ad32-198ce6eb326b>

- **MAĮ 69 straipsnio taikymas. Nuomos pajamų išmokėjimas neapmokestinamų palūkanų forma.**

LVAT 2020-11-04 nutartis administracinėje byloje Nr. A-4829-556/2020 (UAB "Pergalės grupė").

Bendrovė 2012-2013 m laikotarpiu nemokėjo nuomos pajamų patalpų savininkams, tačiau suformavo įsiskolinimus, kuriuos vėliau performino į įsipareigojimų atidėjimo sutartis bei apskaičiavo palūkanas, pastarąsias išmokėdama patalpų savininkams. Šių veiksmų visuma leido Bendrovei išvengti 15 proc. GPM mokėjimo į valstybės biudžetą pagal GPMĮ. Palūkanos fiziniams asmenims buvo išmokamos tik 2012 ir 2013 metais, kada galiojo lengvata dėl palūkanų neapmokestinimo. Aptariamai lengvatai netekus galios, Bendrovė iki tikrinamojo laikotarpio pabaigos palūkanų nebeišmokėjo, o 2016 metais išmokėjo tiems patiems fiziniams asmenims dalį nuomos pajamų už 2010 metus, nuo kurių apskaičiavo ir deklaravo GPM.

LVAT sutiko su mokesčių administratoriaus vertinimu, jog neišmokant nuomos mokesčio akcininkams, nors ir turint tam piniginių lėšų, buvo siekta vienintelio tikslo - išvengti mokesčių, t. y. GPM mokėjimo nuo nuomos pajamų.

Plačiau apie bylą:

<http://liteko.teismai.lt/viesasprendimupaieska/tekstas.aspx?id=1204a00e-60f0-40f4-a146-ace37a769bfe>

- **MAĮ 69 straipsnio taikymas. Paskolos forma gautų pajamų apmokestinimas.**

LVAT 2020-11-04 nutartis administracinėje byloje Nr. A-1923-556/2020 (P. K. ir O. K.).

Ginčas vyko dėl to, ar mokesčių administratorius taikdamas MAĮ 69 straipsnio nuostatas pagrįstai apmokestino neva paskolų sutarčių pagrindu pareiškėjų iš juridinių asmenų gautas lėšas.

LVAT konstatavo, jog Vilniaus apygardos administracinis teismas visapusiškai, objektyviai ir nešališkai įvertino byloje esančią medžiagą bei padarė pagrįstas išvadas, kad mokesčių administratorius neturėjo pagrindo pripažinti, jog ginčo pinigai pareiškėjų buvo gauti kaip paskola bei vėliau grąžinti paskolos davėjui. Mokesčių administratoriui pagrįstai atkūrus tikrąsias sandorių sudarymo aplinkybes, tapo aišku, kad pareiškėjai siekė asmeninės naudos - pinigų gautų neva kaip paskola panaudojimo asmeninių poreikių tenkinimui, jų nebegrąžinant paskolos davėjams. LVAT sutiko su mokesčių administratoriaus vertinimu, jog pareiškėjai piktnaudžiavo teise ir būtent jiems tenka prievolė mokėti mokesčius.

Plačiau apie bylą:

<http://liteko.teismai.lt/viesasprendimupaieska/tekstas.aspx?id=fb27381c-ae8b-4a57-a3bc-93a3a6a35fc5>

- Mokesčių mokėtojo piktnaudžiavimas, MAJ 69 straipsnio taikymas ir mokesstinės prievolės perkėlimas nuo mokesčių išskaičiuojančio asmens fiziniam asmeniui.

LVAT 2020-11-25 nutartis administracinėje byloje Nr. eA-2052-602/2020 (J. S.).

Byloje spęsta ar pagrįstai mokesčių administratoriaus konstatuota, jog akcijų pardavimo sandoris (atitinkama jo dalis), kuriame abiejų sandorio šalių susitarimu dirbtinai užaukštinta parduodamų akcijų kaina ir pareiškėjui išmokėtos kitos (ne akcijų pardavimo) pajamos, neturėjo ekonominio pagrindimo. Tokia dirbtinai sukurta situacija (minėta sandorio sąlyga) buvo siekiama tik įgyti mokesstinį pranašumą (piktnaudžiavimas mokesčių teise).

LVAT sutiko su mokesčių administratoriaus vertinimu ir pritarė mokesčių administratoriaus pozicijai apmokestinti tikrąjį naudos gavėją (fizinį asmenį). Citavo ir pritaikė ankstesnę LVAT praktiką dėl mokesčių išskaičiuojančio asmens prievolės išskaičiuoti mokesčių mokėtojo mokesčių ir jį sumokėti į biudžetą perkėlimo faktiniam naudos gavėjui.

Plačiau apie bylą:

<http://liteko.teismai.lt/viesasprendimupaieska/tekstas.aspx?id=0c1fe2b2-08ba-4e88-8f5a-cb5cd340233c>

- Pripažinimas apmokestinamuoju asmeniu vykdant veiklą jungtinės veiklos sutarties pagrindu, 2020-09-16 ESTT sprendimas C 312/19, EU:C:2020:711.

LVAT 2020-12-16 nutartis administracinėje byloje Nr. eA-1508-602/2020 (V. J.).

Šioje byloje LVAT 2019-04-10 nutartimi kreipėsi į ESTT su prašymu priimti prejudicinį sprendimą. Atsakydamas į šį prašymą Teisingumo Teismas 2020-09-16 sprendimu byloje, Valstybinė mokesčių inspekcija (Jungtinės veiklos sutartis) (C 312/19, EU:C:2020:711, toliau - ir Sprendimas VMI) išaiškino, kad 2006-11-28 Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (toliau - ir PVM direktyva) 9 str. 1 dalis ir 193 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad fizinis asmuo, su kitu fiziniu asmeniu pasirašęs jungtinės veiklos sutartį, sudarančią teisinio subjektiškumo neturinčią partnerystę, kuriai būdinga tai, kad pirmasis asmuo turi teisę veikti visų partnerių vardu, tačiau jis vienas ir savo vardu dalyvauja santykiuose su trečiaisiais asmenimis, kai vykdo šios partnerystės ekonominę veiklą sudarančius veiksmus, turi būti laikomas „apmokestinamuoju asmeniu“, kaip tai suprantama pagal PVM direktyvos 9 str. 1 dalį, ir vieninteliu, privalančiu sumokėti mokėtiną PVM pagal šios direktyvos 193 straipsnį, nes jis veikia savo naudai arba kito asmens naudai kaip komisionierius, kaip tai suprantama pagal minėtos direktyvos 14 str. 2 d. c punktą ir 28 straipsnį.

Pareiškėjas ir S. A. (toliau - ir veiklos partneris) 2010-02-19 sudarė jungtinės veiklos sutartį, kurios tikslas - kooperuojantis pasistatyti gyvenamąjį būstą Vilniuje ar jo apylinkėse. Nors jungtinės veiklos sutartyje pareiškėjas buvo nurodytas kaip asmuo, kuris santykiuose su trečiaisiais asmenimis veikė abiejų partnerių vardu, tačiau pareiškėjas vienas dalyvavo šiuose santykiuose, sutartyse ir kituose dokumentuose neminint S. A. kaip veiklos partnerio (nenurodyta, kad pareiškėjas veikia abiejų veiklos partnerių vardu arba atstovauja S. A.) ar aptariamoms jungtinės veiklos (partnerystės). Esant minėtoms aplinkybėms, mokesčių administratorius konstatavo, jog pareiškėjas veikė savo vardu ir savo naudai, vienas prisiimdamas ekonominę riziką, susijusią su ginčo apmokestinamaisiais sandoriais (ginčo tiekimais). Tokiam vertinimui pritarė ir LVAT. Pareiškėjas nesutiko su mokesčių administratoriaus vertinimu, jog jis vykdė apmokestinamą veiklą, konkrečiai kvestionuodamas vertinimą, kad ginčo tiekimai laikytini ekonomine veikla apmokestinimo PVM tikslu. LVAT nurodė, jog jo vertinimu nustatytos ir byloje esančios duomenimis pagrįstos aplinkybės, susijusios su (1) prašymu išduoti statybą leidžiantį dokumentą kaimo turizmo sodybai, su penkiais atskirais (gyvenamaisiais) pastatais, (2) tokių kaip ginčo pastatų statyba bei (3) jų ir dalies žemės sklypo, apibrėžiant aptariamų pastatų savininkų naudojimosi žeme sąlygas, pardavimu, nagrinėjamu atveju negali būti vertinamos kaip paprasčiausiai susijusios

su suinteresuoto asmens (pareiškėjo) turto valdymu. Priešingai, šios ir kitos byloje nustatytos aplinkybės iš esmės yra įprastos ir būdingos su nekilnojamojo turto plėtra ir jo pardavimu susijusiai ūkinei-komercinei veiklai, todėl nagrinėjamu atveju nėra pagrindo nesutikti su vietos mokesčių administratoriaus ir mokesčinį ginčą nagrinėjusių institucijų vertinimu, kad ginčo tiekimai laikytini ekonomine veikla šių tiekimų apmokestinimo PVM tikslu.

- **0 proc. PVM tarifo taikymas.**

LVAT 2020-12-16 nutartis administracinėje byloje Nr. eA-1866-556/2020 (UAB „Augme“).

LVAT nurodė ESTT bei LVAT praktiką 0 proc. PVM tarifo taikymo atvejais.

Akcentavo, jog atsisakymas taikyti atleidimą nuo mokesčio, kai nevykdoma nacionalinėje teisėje numatyta pareiga, šiuo atveju - pareiga nurodyti įgijėją PVMĮ 80 straipsnio 1 dalis, kuriam skirtos Bendrijos viduje patiektos prekės, turi atgrasomąjį poveikį, kuriuo siekiama užtikrinti minėtos pareigos veiksmingumą ir užkirsti kelią bet kokiam sukčiavimui ar mokesčių vengimui (žr., pvz., Europos Sąjungos Teisingumo Teismo 2010 m. gruodžio 7 d. sprendimą byloje R., C-285/09, 50 p.). Iš tiesų PVM sąskaitose faktūrose nenurodžius tikrų įgijėjų tapatybės, šie galėtų išvengti už į atitinkamą valstybę narę vykdytą prekių tiekimą Bendrijos viduje tenkančio PVM mokėjimo (žr., pvz., Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2017 m. lapkričio 22 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-516-602/2017).

Sutiko su mokesčių administratoriaus vertinimu, jog byloje buvo nustatyti sukčiavimo požymiai iš pareiškėjo pusės.

Plačiau apie bylą:

<http://liteko.teismai.lt/viesasprendimupaieska/tekstas.aspx?id=39308268-65ef-4701-ad6e-3b9e94b565c0>